

Реально, у 2014-2015 рр. в сфері сприяння підприємницькій діяльності продовжено практику попередніх років, коли в Україні реалізовувалися реформи, які покращували міжнародні рейтинги країни без забезпечення реальних процесів активізації підприємництва та відновлення національної економіки [3].

Реалізація дійсних реформ поступово уповільнилася та гальмувалася, що викликало загальне руйнування перших позитивних очікувань вітчизняних і іноземних підприємств щодо перспектив бізнес-клімату та інвестиційної привабливості України.

Висновки. Реалізація намічених стратегічних напрямків сприятиме процесам виходу малого підприємництва України на європейський рівень розвитку, поліпшенню бізнес-клімату, зміцненню позицій малого підприємництва в загальній структурі вітчизняної економіки, модернізації у сфері малого підприємництва, спрямованої на збільшення його внеску у соціально-економічний розвиток країни, підвищенню ефективності малого підприємництва, у тому числі збільшення його складової в обсягах вітчизняного промислового та сільськогосподарського виробництва, наповнення доходних частин державного та місцевих бюджетів.

Список використаної літератури

1. Ватаманюк-Зелінська У. З. Перспективи розвитку малого підприємництва у місті Львові [Текст]/ У. З. Ватаманюк-Зелінська// Науковий вісник Національного лісотехнічного університету України. – 2016. – Вип. 15.3. – С. 190-196.
2. Веселовська К.В. Проблеми розвитку малого підприємництва Донецького регіону [Текст]/ К. В. Веселовська // Вісник Донецького університету економіки та права. – 2014. – № 2. – С. 179-184.
3. Про державну підтримку малого підприємництва в Україні: [Електронний ресурс]: Закон України від 19.10.2000 № 2063-III. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2063-14>. – Назва з екрана.

К. В. Сургай

студ. I курсу магістратури

спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»

Науковий керівник: к.е.н., доц. М. А. Дем'янчук

МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ

Із моменту набуття Україною незалежності та її переходу до ринкових відносин, залежність підприємств від державного контролю значно знизилася, вони отримали низку прав, свобод

та обов'язків [1]. Це значно розширило їхні можливості у різних сферах діяльності, та насамперед з'явилася здатність розвитку та розширення виробництва за допомогою отримання (залучення) іноземних інвестицій. Але функціонування українських підприємств в умовах нестабільної політичної ситуації та часткової мілітаризації вітчизняної економіки постійно знижує їх інвестиційну привабливість на світовому рівні. Саме тому однією з найважливіших проблем постає виявлення найвпливовіших ризиків, які виникають при реалізації інвестиційних проектів, та виокремлення основних методів управління ними.

Дослідженню проблеми пошуку ефективних методів управління інвестиційними ризиками присвячено роботи таких вітчизняних та зарубіжних вчених, як І.О. Бланка, В.В. Бочарова, В.В. Вітлінського, В.М. Глібчука, Глушечського В.В., Р.Л. Карпінського Дж. М. Кейнса, О.А. Кириченко, Г. Марковіц, Т.В. Майорова, Ф. Модильяні, А.А. Пересада, В.М. Хобта, Д.М. Черваньова, Б.М. Щукіна та інших. Не зважаючи на вагомі наукові доробки зазначених вчених постійними проблемними питаннями залишаються методи управління ризиками особливо у сучасних умовах.

Тому метою роботи є аналіз основних методів управління інвестиційним ризиком та визначення найбільш ефективного методу для реалізації проектів вітчизняними підприємствами за умови залучення коштів інвесторів.

Впровадження нових технологій на підприємстві передбачає насамперед використання прибутку підприємства. Але проведення масштабних заходів по розширенню та оновленню виробництва вимагає залучення вітчизняних та іноземних інвестицій. Саме тому необхідним є грамотне ведення інвестиційної діяльності та мінімізація рівня ризику інвестиційних проектів.

Інвестиційні ризики – це, насамперед, ризики пов'язані із вкладенням капіталу [2]. Вони містять у собі наступні підвиди ризиків: ризик упущеного зиску, ризик зниження прибутковості, ризики прямих фінансових втрат. До основних напрямів зменшення інвестиційного ризику застосовуються такі основні методи управління [3]: уникнення ризику, зниження його ступеня, збереження ризику за інвестором або передавання третім особам.

Кожен метод управління ризиком передбачає глибокий аналіз можливих втрат та використання різних запобіжних заходів. Розглянемо більш ретельно кожен з них.

Перший метод управління ризиком, а саме його уникнення – є найбільш прийнятним, коли виникає можливість втрати великої частки прибутку, або якщо наслідки можуть загрожувати діяльності підприємства взагалі. Але вибір такого методу також означає остаточну відмову від проведення великих інвестиційних проєктів, що позбавляє підприємство можливості отримання миттєвого розвитку окремих сфер його діяльності та отримання максимального прибутку.

Табл 1

Характеристика методів управління ризиком

Метод	Характеристика
Уникнення ризику	Відмова від реалізації проєкту. Цей метод управління ризиками ефективний, коли є велика ймовірність виникнення збитків.
Зниження ступеня ризику	Передбачає більш якісну підготовку інвестиційного проєкту, проведення запобіжних заходів.
Збереження ризику за інвестором	Відбувається у випадках, коли інвестор залишає за собою право відшкодування можливих збитків. Методи реалізації: самострахування, створення венчурних компаній або використання економічного прогнозування і моніторингу.
Трансфер ризику третім особам	Передавання (трансфер) ризику третім особам передбачає передавання відповідальності за ризик від трансфера (сторони, що передає ризик) до трансфери (сторони, що приймає ризик): хеджування, страхування і диверсифікація

Джерело: розроблено автором на основі даних [1].

Другий метод зниження ризику передбачає кваліфіковане відпрацювання договорів і контрактів між партнерами по інвестиційному проєкту, своєчасне відпрацювання в них прав та обов'язків сторін в умовах можливих негативних подій і конфліктних ситуацій; використання сучасних систем і засобів безпосередньої охорони майна проєкту.

Наступний метод пов'язаний з можливістю відшкодування втрат інвестором. Цей метод є найменш вигідним для сторони, яка є спонсором певного проєкту. Так само, якщо розглядати цей метод з боку підприємства, яке бажає залучити інвестицію, то привабли-

вість проекту, що реалізовується, зможе підвищити проведення заходів щодо зниження ризику, а не покладання відповідальності на сторону інвестора.

Останній та найбільш прийнятний в умовах постійної зміни кон'юнктури ринку та умов діяльності підприємства, є передання ризику третім особам, що передбачає хеджування, страхування або диверсифікацію ризиків. Звісно, цей метод збільшує витрати на проведення заходів по захисту від майбутніх втрат і тим самим зменшує можливий прибуток, але в більшій мірі захищає його і дозволяє зберегти частку інвестиційних коштів навіть у разі настання негативних наслідків.

Отже, можна зробити висновок, для мінімізації інвестиційних ризиків підприємств доцільно використовувати методи страхування та диверсифікації як такі, що найбільш оптимально поєднують «можливості–витрати», що є головним критерієм для їх застосування.

Список використаної літератури

1. Щербіна А. Підвищення інвестиційної привабливості українських підприємств як чинник стабілізації економічної ситуації в Україні [Електронний ресурс]/ А. Щербіна, О. Костенко // Економіко-правова парадигма розвитку сучасного суспільства. – Режим доступу: <https://studlib.org.ua/index.php/eprs/article/view/61/59>. – Назва з екрана.
2. Барташевська Ю. М. Вибір методів мінімізації інвестиційного ризику підприємства [Електронний ресурс]/ Ю. М. Барташевська // Економічний нобелівський вісник. – 2014. – № 1. – С. 29-34. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/bmef_2014_1_7. – Назва з екрана.
3. Баланська ТВ. Сучасні методи управління інвестиційними ризиками [Електронний ресурс] / Т.В. Баланська, М.Я. Постан // Розвиток методів управління та господарювання на транспорті. – 2014. – Вип. 4. – С. 53-66. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/rmegt_2014_4_6. – Назва з екрана.

Н. А. Топлакалцян

студ. І курсу магістратури

спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»

Науковий керівник: к. е. н., доц. О. М. Савастєєва

ФУНКЦІОНУВАННЯ ФРАНЦУЗЬКОГО КАЗНАЧЕЙСТВА: ПОЗИТИВНИЙ ДОСВІД І МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ В УКРАЇНІ

Започаткування та розвиток інституту казначейства в світі невідривно пов'язаний саме з процесом державоутворення, коли в кожній державі необхідні бути органи влади, що в змозі вико-